

από μια λέξη

Η Ελληνική ανέκαθεν και κάθε φορά με ενθουσιάζει, τόσο στις σύνθετες όσο και στις παράγωγες λέξεις της. Τί όμορφα πού συνυφαίνεται ή λογική κι ή λαλιά στον λόγο, πόσο αυτοδίκαια στέκει πλάι στον πόνο το παράπονο, πώς όταν εννοούμε, μετανοούμε, είδαλλιώς παρανοούμε... Τούτη την φορά με άγγιξε μια λέξη πού τά παράγωγά της σημάδεψαν τη σχέση τριών γενεών με ενδιαμέσο την υπογράφουσα.

Κήδομαι στα αρχαία Ελληνικά -επιβιώνει ως αποθετικό συντασσόμενο με γενική και σήμερα- σημαίνει φροντίζω. Από αυτό παράγονται δύο λέξεις πού παλιά με ξένιζαν στην συνειδητοποίηση του όμόρριζου, ή κηδεία και ό κηδεμόνας. Εσχάτως έμαθα και μια τρίτη, πνευματικού μεγέθους, την ακηδία. Στην κηδεία φροντίζουμε τον ήγαπημένο εκλιπόντα, ό κηδεμόνας φροντίζει τά ανήλικα μέλη (ή τά τραυματισμένα μέλη τού σώματος) κι ή ακηδία συγγενεύει με την αργία πού τόσο εύστοχα αποτασσόμαστε πρώτη τέτοιες μέρες, μέρες Σαρακοστής, στην προσευχή του Άγιου Έφραίμ του Σύρου.

Ό πατέρας μου, παιδί της Κατοχής, μεγάλωσε και τίμησε την υπηρεσία του φροντίζοντας τον συνάνθρωπο. Λίγο μετά την σύνταξη, ωστόσο, οι δυσκολίες της ζωής τον κατέβαλαν κι ό γιατρός διέγνωσε κατάθλιψη. Ό άεικίνητος αγαθός γίγαντας του σπιτιού μας παρέμενε κληνήρης, κουκουλωμένος και με κλειστά τά παντζούρια, με τά μάτια διαρκώς κόκκινα κι εγώ αναρωτιόμουν στην εφηβεία μου τί έφταιξε κι έγινε ακηδής, κι έχασε κάθε ενδιαφέρον...

Δόξα τώ Θεώ, ανέρρωσε σύντομα, ξαναβρήκε την όρεξή του για την ζωή και μας φρόντιζε, όπως πριν. Μια τέτοια φροντίδα τον οδήγησε σέ ένα ατύχημα σοβαρό, δυστύχημα. Βρέθηκα έτσι εγώ να τον κηδεύω. Ξενύχτησα πλάι στο ματωμένο προσκεφάλι του νοσοκομείου διαβάζοντας την Παράκληση και ευχόμενη να γίνει το θέλημα του Θεού. Τον αποχαιρέτησα στην κηδεία του μαζί με πολλούς πού ευεργέτησε στην ζωή του κι έψαλα με τούς αδελφούς μου το «Χριστός Ανέστη». Τον μνημονεύω στην Θεία Λειτουργία και τον κουβαλώ στην ψυχή μου. Χάριτι Θεού, ή κηδεία του επίγειου αγαπημένου κηδεμόνα στάθηκε στήριγμα Πίστης και εξ αυτής πλησίασα παραπάνω τον Επουράνιο Πατέρα.

Όταν χρόνια μετά αξιώθηκα να γίνω εγώ κηδεμόνας, ό Θεός επέτρεψε να δοκιμαστώ γερά. Το μωρό μας θα πεθάνει; Με ρώτησε μια μέρα απεγνωσμένος ό σύντροφός μου, όταν το βρέφος μας δεν σιτιζόταν αρκούντως και ό γιατρός υπεξέφευγε. Αυτή ή κηδεία μας στοίχειωσε αρκετό καιρό ως φόβος για το αύριο.

Πολύ πιο δύσκολα υπομένετε το αβέβαιο μέλλον ακόμα κι από το συνταρακτικό τετελεσμένο. Βέβαια, πάλι ό Έπουράνιος Πατέρας δεν μας άφησε, ποτέ δεν αφήνει, εμείς απομακρυνόμαστε αυτοτιμωρούμενο. Το σοκ ωστόσο σωματοποιήθηκε, το πόδι μου θέλει κηδεμόνα κι ή ψυχή μου γνώρισε την κατάθλιψη. Ακόμα και τώρα, πού φαίνεται πώς «νεφύδριον ην και παρήλθεν», ή ακηδία караδοκεί.

Αφυπνίζει ό λόγος του πνευματικού πατέρα για το μυαλό και την ψυχή με τά όποια μας προίκισε ό Πλάστης κι όμως εμείς δεν φροντίζουμε. «Είναι σαν να έχουμε μια φερράρι πανάκριβη και την αφήνουμε στο γκαράζ. Αναπόφευκτα σκουριάζει. Άλλοτε την κυκλοφορούμε πηγαίνοντας σαν τις κόττες να μας καμαρώσουν οι γείτονες». Βλέπε ουν ψυχή μου μή τω ύπνω κατενεχθης και της Βασιλείας έξω κλεισθης... Είθε πια να ποθήσω την ψυχική μου υγεία, πού, όπως περιγράφει ένας αδελφός, χαρακτηρίζει όποιον «τείνει να έχει ολοκληρωμένη προσωπικότητα, με φανερές στην συμπεριφορά του την δημιουργικότητα και την ευθυκρισία, την χαρά και την αγάπη, την σοφία και την μετριοφροσύνη». Δεν υπάρχει χώρος για ακηδία.

Κηδεύτηκε ό παλιός εαυτός, κηδεμών ό φιλόανθρωπος Θεός!

Ειρήνη Σωτηρίου, φιλόλογος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΛΟΓΟΣ. ΑΝΟΙΞΗ 2014. ΤΕΥΧΟΣ 14

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr